

"עיקר הנפילות באות מפני שאינו מאמין בקלותה של התשובה" (הרב קוק זצ"ל)

את המשפט הזה של הרב קוק צריך לשנן בלי סוף. לשנן, ולהאמין בנכונותו. משום שאחד ממעכבי התשובה הגדולים הוא תחושת הקושי והכבדות שמתלוות לתהליך התשובה. כמוכן, כשאנחנו אומרים שהתשובה היא דבר קל זה לא אומר שהיא דבר קל כמו לשחק בקוביות. הקלות של התשובה היא בהיותה - **תנועה טבעית** של האדם בהיותו אדם. זה טבעי לנו לשוב בתשובה - לכן זה קל. לעשות דבר שנוגד את הטבעיות זה דבר קשה. כל תחושת חרטה שלנו שבעקבותיה אנחנו מבקשים סליחה ועולים בחזרה לדרך הטובה היא תשובה. אולי זאת עדיין לא תשובה שלמה ומלאה אבל זוהי תחילתה של דרך שגם הקושי שבה הוא **קושי שכולו טוב**. כמו לטפס על הר גבוה. זהו קושי שמלווה בסיפוק עצום. **סיפוק על ההתקדמות וההתעלות שלנו**. ככל שמגביהים יותר בטיפוס על ההר כך האוויר נעשה צלול יותר והנוף נעשה יותר ויותר מרהיב ביופיו. מן הרגע שהתחלנו לצעוד בשביל התלול שמוביל לקצה ההר עלינו על שביל התשובה, הקשיים שבדרך הם קשיים של התקדמות והתעלות.

יש משל יפה של המגיד מדובנא שמסביר את העיקרון הזה: **"לא אותי קראת יעקב כי יגעת בי ישראל"**. משל לעשירי אחד שבא להתאכסן במלון מסוים, ובמלון היה נער שהיה נשוא את מזוודות האורחים לחדריהם, ומקבל על כובדו תשלום לפי כובד המזוודות והמאמץ שנדרש ממנו בנשיאתן. לעשירי היו מזוודות אחדות, והנער נשא אותן והתייגע מאד. כשחזר אל העשירי, שילם לו תשלום נמוך בהרבה ממה שחשב שמגיע לו. אמר לו הנער: הרי המזוודות היו כבדות מאד, ומגיע לי תשלום גדול יותר! אמר העשירי: אם המזוודות היו כבדות, כנראה טעית ולא את המזוודות שלי נשאת. שלי - קלות הן.

כך בעבודת ה', אם אנו מרגישים רק קושי וחוסר שמחה, כבדות עבודתו, **סימן שטעינו בכתובת**. זוהי אי הבנה של עבודת ה'. היגיעה בעבודת ה' היא יגיעה נפלאה ומשמחת, יגיעה בונה שיוצרת אותנו מחדש. לכן אומר לנו ה': "לא אותי קראת יעקב כי יגעת בי ישראל" - אם עבודת ה' מגיעת ומתישה אותנו - סימן שטעינו בכתובת.

"אמר הקב"ה לעם ישראל: אמרו לפני מלכויות כדי שתמלכוני עליכם, וזכרונות כדי שיעלה זכרוכם לפני לטובה. ובמה? בשופר". אנשי כנסת הגדולה תיקנו לנו שלוש ברכות בתפילת המוסף. הברכה הראשונה היא ברכת **המלכויות**. בברכה זו אנו אומרים פסוקים שמציינים את מלכות ה', ובעצם ממליכים את ה' עלינו. **"מלך על כל העולם כולו בכבודך"**. בהמשך עוד נראה שזהו עיקר עניינו של ראש השנה - המלכת ה'.

הברכה השנייה היא ברכת **הזכרונות** - "שיעלה זכרוכם לפני". בברכה זו אנו אומרים פסוקים המתארים את השגחתו של הקב"ה בעולם. **"כי אין סכחה לפני כסא כבודך ואין נסתר מנגד עיניך"**. אנו מבקשים מה' שיזכור לנו את עקידת יצחק ויפקדנו בפקודת ישועה ורחמים.

לסיום, אנו אומרים את ברכת **השופרות**. הפסוקים הנאמרים בברכה זו מתארים את קול השופר שאתו נגלה ה' אלינו במעמד הר סיני. בהקשר הזה קול השופר מציין את העצמה האדירה שהייתה במהלך מתן תורה, המעידה על הקשר הישיר והחזק שיש בין עם ישראל לקב"ה. בנוסף לכך אנו מציינים גם פסוקים המתארים את הפנייה שלנו אל ה' באמצעות השופר - "הללוהו בתקע שופר". על ידי תקיעת השופר אנחנו מכריזים על מלכות ה' בכל העולם.

נעילת הסנדל | הלכות

ביום הכיפורים אסור לנעול סנדל או נעל מעור. נחלקו הפוסקים בשאלה האם מותר לנעול ביום הכיפורים נעליים שאינן עשויות מעור. לדעת רבים רק נעליים מעור אסורות, ואילו נעליים מחומרים אחרים, כגון גומי ופולסטיק, מותרות אפילו אם הן טובות כמו נעלי עור.

ויש מחמירים שהאיסור אינו חל על עור בלבד, אלא כל נעל נוחה שההולכים בה אינם מרגישים את קושי הדרך אסורה ביום הכיפורים. לפיכך אסור ללכת ביום הכיפורים בנעלי התעמלות וסנדלי שורש וכיוצא בהם, אבל מותר ללכת בנעלי בית ונעלי בד בעלות סוליה דקה, שמרגישים בהן את קושי הקרקע.

למעשה, ההוראה המקובלת היא שאין איסור ללכת בנעליים וסנדלים שאינם מעור, ואף על פי כן מי שיכול בלא קושי רב להסתפק בנעלי בית או נעלי בד שאינן מגנות באופן שלם על הרגל - טוב שיחמיר. (מתוך 'פניני הלכה')

היום שהאדם עושה תשובה הוא למעלה מהזמן, ומעלה את כל הימים למעלה מן הזמן.

(ר' נחמן מברסלב)

